

Sygn. akt II CZ 34/07

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Helena Ciepła (przewodniczący)

SSN Stanisław Dąbrowski (sprawozdawca)

SSN Tadeusz Żyźnowski

w sprawie z powództwa "I." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
przeciwko O. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 24 maja 2007 r.,
zażalenia strony pozwanej
na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 9 stycznia 2007 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

W sprawie z powództwa „I.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przeciwko O. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością o zapłatę Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 9 stycznia 2007 r. odrzucił zażalenie pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego w G. z dnia 27 listopada 2006 r. odrzucające apelację

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny stwierdził, że pozwana zwolniona w tej sprawie od kosztów sądowych nie uiściła opłaty podstawowej od zażalenia. Zgodnie z art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398) winna wnieść opłatę podstawową w kwocie 30 zł, gdyż żaden przepis szczególny nie zwalnia jej z tego obowiązku. Sąd Apelacyjny w całości podzielił pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 21 listopada 2006 r. (III CZP 109/06), że opłata podstawowa określona w art. 14 ust. ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych jest opłatą w wysokości stałej. Zgodnie z art. 130² § 3 k.p.c. sąd odrzuca bez wezwania o uiszczenie opłaty środek zaskarżenia wniesiony przez adwokata, podlegający opłacie w wysokości stałej. Na podstawie art. 130² § 4 k.p.c. rygor ten stosuje się także w postępowaniu w sprawach gospodarczych, w stosunku do przedsiębiorcy, którego nie reprezentuje adwokat lub radca prawny.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwana podniosła, że przyjmowanie, iż opłata podstawowa jest opłatą w wysokości stałej w rozumieniu art. 130² § 3 k.p.c. stanowi niedopuszczalną wykładnię rozszerzającą. Odnosząc się do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2006 r. podniesiono, że skoro problem czy opłata podstawowa jest opłatą w wysokości stałej stał się obiektem zainteresowania Sądu Najwyższego, to musiał być uprzednio uznany przez Sąd Najwyższy za wywołujący istotne zagadnienie prawne lub potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Zdaniem skarżącego nie sposób obarczać obowiązkiem takiej interpretacji strony, nawet jeżeli jest przedsiębiorcą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne. Sąd Apelacyjny trafnie uznał, że użyte w art. 130² § 3 k.p.c. pojęcie opłaty stałej obejmuje również opłatę podstawową. Sąd Apelacyjny oparł się na poglądzie Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale z dnia 21 listopada 2006 r. III CZP 109/06. Nie jest to pogląd, który zmieniałby dotychczasową wykładnię. Takie same stanowisko Sąd Najwyższy zajmował w postanowieniu z dnia 9 października 2006 r., V CSK 302/06 oraz w jeszcze wcześniejszych orzeczeniach: w postanowieniu z dnia 26 lipca 2006 r., IV CZ 59/06 i w postanowieniu z dnia 30 maja 2006 r., I CZ 23/06.

Nie jest rzeczą Sądu ocena słuszności regulacji art. 130² § 4 k.p.c., który rygor przewidziany w art. 130² § 3 k.p.c. dla adwokata rozszerza w sprawach gospodarczych w stosunku do przedsiębiorcy, którego nie reprezentuje adwokat lub radca prawny. Treść przepisu nie budzi wątpliwości.

Z powyższych względów na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.